

Anson

RICARD
MASÓ
i LLUNES

Quin personal! Encoberts per la fal·làcia d'una autèntica informació, no varen tenir cap escrúpol de posar l'estat democràtic en perill. Amb sinceritat, amb despit o amb barra, l'exdirector de l'ABC, Luis María Anson, ho ha dit obertament.

En les seves trobades conspiratòries amb Pedro J. Ramírez, el del vídeo, o amb Antonio García Trevijano, aspirant a presidir una III república després de fer abdicar el rei, la preocupació que els dominava no era donar una bona informació a la ciutadania; units pel convenciment que calia acabar amb Felipe González, volien provocar la caiguda del govern, prescindint dels únics mecanismes legítims del sistema democràtic.

Formalment varen denunciar irregularitats. Tant és així que, finalment, una llarga sèrie de corrupcions en cascada va acabar amb la primacia del PSOE. I va donar pas al partit popular. Canviant pets per merda, com se sol dir pel carrer, Anson i els seus homes havien aconseguit una primera part del seu projecte.

Realment, però, els interessava anar més enllà. No els preocupava desestabilitzar l'estat perquè el que volien era la mutació del sistema. Sembla que Anson, amb un grup de periodistes, financers i jutges, somniava abdicacions, constitucions noves i un accés més personal al poder. Tanmateix, després de la pírrica victòria d'Aznar, amb menys suport electoral que el que havia tingut Felipe González tres anys enrere, els conspiradors associats a l'acadèmic «N» de la «lengua» no han quedat satisfets. I encara burgen per acabar amb l'estat de les autonomies, amb els partits nacionalistes i amb la llei del català. I, probablement, des de la conxorxa secreta, segueixen ordint canvis més radicals en l'estructura de l'estat.

Potser d'aquí a un temps, calcant la història, uns altres personatges, nefastos com ells, també es reuniran d'amagat, per explicar i difondre les corrupcions i els comportaments feixistes del govern popular; i maldaran per la caiguda d'Aznar, usant i abusant del poder mediàtic.

Si això passés, estaríem en greu perill. Seria la subversió de la democràcia i la irresponsabilitat terrorista d'Anson hauria donat fruit; aquesta vegada, però, girant-se-li en contra. Malgrat tot, afortunadament, això no succeirà. I serà la voluntat sobirana del poble que decidirà el seu règim polític i els seus governants. Encara que algú vulgui forçar i mediatitzar el resultat de les urnes. Encara que, darrere, hi hagi algun poder factic. Encara que existeixin indesitjables com Luis María Anson.

Carta al meu segon nét

per Miguel Pérez Capella

Estimat Oriol: De la mateixa manera que vaig fer quan va néixer el teu germà, Miguel Àngel —que al proper mes de juliol farà els set anys, com passa el temps!—, t'escric a tu, encara que com que només tens tres mesos, no podràs llegir ara aquesta carta —com li va passar a ell—, però ja te la llegiran els teus pares quan siguis «tan gran» com el teu germà. T'han inscrit al Registre Civil amb el nom d'Oriol, que significa «d'or» i és, a més, el nom popular que designa, en català, dos éssers vius: un ocell i un bolet.

L'*Oriolus oriolus* —en castellà *oropéndola*—, és una au, el mascle de la qual és inconfusible pel seu color groc brillant i les ales i la cua negres. És fàcil de veure, a la primavera, als parcs i als boscos de riera. El bolet és la saborosíssima *Amanita caesarea*, coneguda com a «oriol» a la comarca gironina de l'Alt Empordà. Se'l coneix arreu com a reig. Se l'anomena «monjola» a la Garrotxa i també «quicou», a la Selva. Quan és jove, se'n diu «ou de reig». D'un bonic color taronja al barret, té el peu i les làmines d'un groc brillant i la volva és membranosa i blanca. Viu en boscos de planifolis, sobretot a les suredes castanyeres i en castellà se'n diu *oronja*. Totes aquestes dades me les ha donat el teu pare, que és —segons diuen— un dels micòlegs més importants de Catalunya, és a dir, molt més que un simple boletaire.

Pocs mesos després que el teu pare naixés a la Bisbal, ara fa 35 anys, el portàvem, la teva àvia i jo, als boscos de l'Empordà, de la Garrotxa, del Gironès, de la Selva —d'on procedeixen la teva mare i els teus avis materns—, del Ripollès i de la Cerdanya, i mentres el seu germà gran —o sigui, el teu oncle— «caçava papallones» i la seva germana —o sigui, la teva tia— mirava com volaven els ocells, el teu pare es fixava en els bolets i els començava a conèixer; d'aquí ve la seva afició. Sis anys després naixeria, a Girona, el teu quart oncle, que a part de la seva professió és un ocellaire de molta categoria. Vés, doncs, preparant-te, ja que has «caigut» en una família en la qual la naturalesa, l'ecologia, i el medi ambient tenen molt

de protagonisme. T'has nascut, a més, quinze dies abans que et toqués, així que ets Escorpí, però el teu pare és Peixos; la teva mare, Balança, els teus oncles, Escorpí i Sagitari i els teus avis paterns, Sagitari i Verge, així que ho tens clar... Bé, Oriol, ja ets en aquest món i encara que no ha depès de tu, has tingut la immensa sort de néixer a Girona, que per a molts —entre els quals es compta aquest avi teu— és la capital

de la província que reuneix les més belles comarques de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol.

Aquest està compost per regions, paisatges i persones també tan meravellosos com Cantàbria, Astúries, Galícia, Navarra, les dues Castelles, l'antic Regne de Lleó, Extremadura, el País Basc, els antics Regnes d'Aragó, de València i de Múrcia, les Illes Balears; les illes Canàries i Andalusia, per on tantes cultures ens entraren, molts segles abans que tu naixessis. Quan siguis gran comprendràs això que dic.

Oriol: d'aquí a uns dies els teus pares et duran a la Catedral de Girona, on en presència de la teva família paterna i materna et batejaren amb l'aigua que la teva àvia paterna i la teva tia van collir al riu Jordà mentre jo filmava l'escena, que algun dia podràs veure. Amb l'aigua d'aquest mateix riu van batejar-ne fa molts anys un que s'anomenava ell mateix «el Fill de l'Home», encara que els altres el coneixien per Jesús de Natzaret. Al teu germà, com a padrí seu en sóc, ja li he començat a explicar qui era aquest Home i el que va fer a la Terra, fins que se n'anà als cels... A tu t'ho explicaran, quan arribi el seu moment, el pare de la teva mare i la mare del teu pare, que seran els teus padrins. El mossèn que tirarà l'aigua pel teu caparronet va batejar també el teu pare, li donà la Primera Comunió, i casà els teus pares en aquesta mateixa Catedral, en la qual també va batejar el teu germà. Espero que siguis un bon cristià i que quan ja caminis puguis pujar, agafat de la meva mà, les escales de la Catedral, que ja veuràs que t'agradarà molt. Acabo per avui, Oriol; me'n vaig a dormir, que demà he de tornar a treballar. Algun dia t'explicaré el que faig. Un petó molt fort.

El Museu Pla en plena autonomia

DANIEL
BONAVENTURA

L'habilitat de Frederic Suñer per crear a Palafrugell un complex cultural dedicat a Josep Pla no deixa de sorprendre. És un mèrit que fa justícia al pes de l'obra i la figura d'un escriptor, que en un país normal ja tindria de fa temps un santuari dedicat a la seva memòria. Però tampoc no deixa de sorprendre que s'hagi de recórrer a Madrid per trobar el finançament. Quan totes les competències en museus han estat traspassades de fa anys a la Generalitat, que l'alcalde de Palafrugell, president de la Fundació Pla i de la Diputació de Girona hagi de pidolar a Aznar demostra clarament la insuficiència del model autonòmic. És possible que els aproximadament 25 milions que aportarà Presidència del Govern espanyol desbordin el pressupost de la Generalitat? Em temo que sí, que aquest pressupost ja està desbordat. D'aquesta manera, Aznar pot anar dient que parla català en la intimitat i que Josep Pla va dedicar un llibre al seu avi. Que Espanya va bé i Catalunya també. Que ja tenim el museu dedicat al senyor Pla per obra i gràcia de José María Aznar.

● CARTES DEL LECTOR

El vocabulari de Fernando Delgado

Voldria fer menció del sorprenent vocabulari usual de Fernando Delgado en els seus escrits de la columna «Punt i final», és sempre bíblic. Un home que es declara ateu o agnòstic, no sap sortir del procés mental que deu tenir arrelat...

Dóna mostra de pobresa i, tractant-se d'un periodista i escriptor, caldria descobrir en ell, riquesa de llenguatge. Serà que les fonts que el censura com a nefastes el tenen enganxat i no se'n pot sortir...

Ens queda a l'aire aquest interrogant.

Dolors Masmartí
(Vilobí d'Onyar)

dora. Em refereixo a la Verge Maria, que, com a dona hebrea, va ser una persona molt rellevant en la seva societat. Una societat en què els barons eren deportats i les dones havien de portar la casa i els negocis, tal com ho van fer Judit i Dèbora.

Maria era una dona del seu temps que ja podríem qualificar de moderna. Va ser inquieta, no es va plegar de braços davant la situació política i va ser dinàmica d'acord amb el seu temps. Integrada totalment en la família, en la societat, ja que es va casar quan la majoria de les dones eren solteres, no va ser solitària, va tenir molts amics, va viatjar de Natzaret a Betlem, a Jerusalem i a Egipte com a immigrant política i a més a més anava indocumentada. Va ser valenta, gens apocada, ni tímida, ni indecisa,

ni falsa. Era confessa, com a mare. Sabia cantar, feia poesies tal com poden veure en la improvisació del «Magnificat». Era una dona sempre alegre, treballadora, feliç, i tot plegat perquè es va creure l'àngel quan li va anunciar que seria mare del Fill de Déu. Era molt intuïtiva, tal com va demostrar a les bodes de Canà, on va intuir la falta de vi i va buscar el remei demanant ajuda a Jesús. També va saber absentar-se quan va fer falta, que van ser els moments de victòria del seu fill, però va estar present en el calvari quan la seva presència era necessària.

Avui, 1988, necessitem dones treballadores que siguin mares, que no s'acontentin a donar a llum i a sentir-se realitzades personalment, necessitem joves que es casin i intentin garantir fidelitat en el

matrimoni i també homes fidels, en resum, parelles estables que actuïn com a tals i que aportin nous valors a la societat mitjançant l'ensenyança que han de donar als seus fills, parelles procreadores que tinguin més fills i que posin fi a la falta de naixements que està passant avui dia.

Per tant, endavant, dones! Siguem respectables, fem-nos respectar, siguem dones salades, no insulses, valentes, audaces, emprenedores, viatjants i sobretot cristianes. Aconseguiu amb amor el que la nostra societat necessita, siguem la plataforma d'aquesta nova era dirigida a l'any 2000, fem una unió entre homes i dones per aconseguir la total desaparició de la discriminació, marginació i maltractaments. Confiem que actuant al front per acabar amb les injustícies ens uneixin tots els homes.

M. Dolors Dalmau i Puig
(Salt).

● AMB LA V DE BERGE

Saddam Hussein: un enemic fet a mida.

Vuit de març, dia mundial de la dona treballadora

S'acosta el dia de la dona treballadora i el nostre record serà per les dones angleses pioneres en la igualtat home-dona i per a les seves successores. Permeteu-me, però, recular una mica més i anar a l'any 1, per recordar la primera dona que realment hauríem de tenir com a model de dona treballa-

Nota

Recordem als lectors que per poder publicar les seves cartes en aquesta secció, aquestes han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número del DNI i amb l'adreça completa. Es respectaran inicials i pseudònims si es fa explícita aquesta petició. DIARI DE GIRONA es reserva el dret de resumir o extractar el contingut de les cartes i de publicar aquelles que consideri oportú. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades telefòniques respecte als originals no publicats.